

TAJNÝ DENÍK RUSKÉHO LEGIONÁŘE 2. DÍL

JAN KUČERA

Jan Kučera

TAJNÝ DENÍK RUSKÉHO LEGIONÁŘE

2. DÍL

Copyright

Autor: Jan Kučera

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-584-2 (ePub)

978-80-7512-585-9 (mobipocket)

978-80-7512-586-6 (pdf)

MOTTO:	5
1. ÚVOD	6
2. SVATEBNÍ CESTA	8
3. OPRAVDU JE TROJKA MOJE ŠŤASTNÉ ČÍSLO?	12
4. MLADÝ VDOVEC	18
5. VZPOURA PROTI RODINĚ	23
6. BEZ ÚČETNÍHO A DAŇOVÉHO PORADCE TO NEPŮJDE	27
7. SVATBA BEZ POŽEHNÁNÍ, VÁNĚČKO?	31
8. ZAHRADNÍ MĚSTO, MŮJ SPLNĚNÝ SEN I NOVÝ DOMOV	34
9. PANE HOSTINSKÝ, KDY OTEVÍRÁTE?	37
10. MOJI MILÍ ŠTAMGASTI	40
11. PAŘÍŽ JE PRO MNE MOC DALEKO	45
12. DRUHÁ REPUBLIKA A ROZVOD	47
13. VÁLKA A SLUŽEBNÁ DANA	50
14. POLITIKA DO HOSPODY NEPATŘÍ	58
15. MŮJ SPOLUBOJOVNÍK A PŘÍTEL JOSEF MASTNÝ	65
16. POSLEDNÍ LÁSKA – ANIČKA	72
17. MÁM SYNA JENÍČKA!	83
18. SEDM LET ŠTĚSTÍ KONČÍ	94
DOSLOV	102
UPOUTÁVKA NA DALŠÍ KNÍŽKU:	104
OD STEJNÉHO AUTORA U NÁS JIŽ VYŠLO:	105

MOTTO:

**„Staří muži na sklonku života nelitují
toho, co udělali, ale hlavně litují toho,
co udělat nestačili!“**

J. Kučera

1. Úvod

Naše povídání navazuje na knihu „Tajný deník ruského legionáře“. Knížka získala mezi čtenáři nečekanou oblibu a na jejich žádosti jsem životní příběh našeho legionáře ve druhém díle dovyprávěl až do konce.

Čím se obě knížky nejvíce liší? Především dobou, ve které se jejich děj odehrává. Celý svět začal čas dělit na dobu před a po „Velké válce“! No a podle tohoto dělení patří první díl do doby, která se odvíjí před válkou, v době války a těsně po ní.

Oproti tomu se druhý díl odehrává v době vytouženého míru plného technických novinek, které tuto generaci přeživších mužů a žen tolik nadchly. Plnicími pery začínaje, přes rádio, psací stroj, kino až po rychle se vyvíjející automobilový a letecký průmysl. Prostě nová doba, která se s pohrdlivým úsměvem dívala o pár let zpět, do doby před válku, kdy u nás panoval císař pán, ženy své šaty nosily od krku až na zem, s těly upnutými v nepohodlných korzetech. Nyní ženy odhalily svá lýtka, korzety byly nahrazeny pohodlnými podprsenkami a velké klobouky s květy a ptáčky nahradily praktické a jednoduché kloboučky.

Československá republika svou včasnou měnovou odlukou od zbytku rozpadlého mocnářství jako jediná ve středu Evropy nezažila ničivou inflaci a znehodnocení měny, ale mohla o to rychleji budovat svou prosperitu.

Našeho hrdinu jsme opustili na vrcholu jeho štěstí. Odešel od oltáře s vysněnou láskou svého mládí, která jej bezmezně milovala, a on miloval ji. Co víc si od života mohl přát?

Ale pořád tu byla osudová věštba, na kterou už dávno zapomněl, ale ona se mu bude pořád sama připomínat až do posledního okamžiku jeho života. Zatím se z ní vše do posledního písmene vyplnilo.

Ale copak člověk dokáže myslet s obavou na svět, když prožívá to největší štěstí v životě? Pojem „první republika“ je fenomén sám o sobě. Nyní se na něj podíváme očima řadového občana, který pracoval den za dnem na splnění svého životního snu.

Tak se vraťme do roku 1921, do třetího roku mladé rodící se Československé republiky. Do nejšťastnějších chvil našeho hrdiny, do doby líbánek, během kterých přišli novomanželé na nápad odjet na svatební cestu.

Přejeme hezký čtenářský zážitek.

2. SVATEBNÍ CESTA

Tolik jsem si přál tu svou „ruskou kněžnu“, jak jsem jí někdy říkal, hýčkat a zahrnout jen a jen samým blahobytem, ale nebylo to tak jednoduché, jak jsem si představoval. Pronajali jsme si jednopokojový zařízený byt, kam si moje novomanželka Marie nastěhovala svoji výbavu a já se tam se svými věcmi vešel jen tak tak.

Ale bylo to naše první „hnízdečko lásky“, tudíž v našich očích nemělo jedinou chybu. Já jsem v té době hltal každé slovo mé nejmilejší, obzvláště její přání. Ty jsem si přímo vrýval do své paměti a plnil jí je tak rychle, že jsem ani nedokázal čekat na její narozeniny, jmeniny či Vánoce.

Krátce po svatbě se zmínila o svatební cestě jejích rodičů a tím mi vložila do hlavy nesnadný úkol. Pořád tu bylo léto a já v práci získal od začátku dobrý kredit, tak jsem to zkusil u ředitele s žádostí o dovolenou.

Chvilí se kroutil, ale když jsem dovolenou zdůvodnil svatební cestou, jen mávl rukou, ale zvedl varovně prst a přísně řekl: „Jen čtrnáct dní, ne více!“ Málem jsem vyskočil radostí na stůl, protože jsem doufal maximálně v týden a najednou dvakrát tolik!

Vše jsem promýšlel s Václavem. Bratr se vyznal a bez zaváhání mi doporučil Vídeň a Salzburg. Naše koruna měla v Rakousku v té době velkou kupní sílu, přitom válka Vídeň nezasáhla a Alpy jsou v létě překrásné.

Největší potíže byly s cestovním pasem. Chtěl jsem vše do posledního okamžiku utajit, ale vyzvednout si hotový pas musela

Marie osobně. Tak jsem vše tajil až do této chvíle. Marie se mi pověsila na krk a rozplakala se štěstím. Pak se zarazila a vážně se mne zeptala: „Můžeme si to dovolit?“ Usmál jsem se a zlíbal jí její slzičky z tváří. Potom jsem jí vysvětlil, že máme pevnou měnu, něco máme ušetřeno a něco mi půjčí Václav. Marie se uklidnila a začala balit.

Do Vídně jsme odjeli vlakem a ještě ten den jsme se ubytovali. Na recepci hotelu nás uvítal sám majitel a zavedl nás do novomanželského apartmá. Když jsme šli na večeři a viděli jsme, jak byla oblečena honorace v hotelu, tak mne Marie nasměřovala z hotelu ven, druhým vchodem jsme se vrátili na pokoj a převlékli se. Já do svého fraku a ona do večerních šatů.

Pak jsme šli na večeři na druhý pokus. Když nás majitel uviděl, zlomil se v pase, což při jeho bříšku byl skoro nadlidský výkon. Uvedl nás osobně k našemu stolu a jen po očku sledoval, jak bravurně oba zvládáme vysokou školu stolování.

Když jsme po večeři popíjeli kávu a jedli Sacherův dort nabídl nám ředitel, že nám sežene lístky do vídeňské opery. Souhlasil jsem, i když to už byl výdaj mimo náš našponovaný rozpočet.

Druhý den mi diskrétně předal u snídaně obálku se vstupenkami s tím, že by si raději vzal československé koruny. To mne potěšilo a lístky jsem mu zaplatil.

Vídeňská opera byla úchvatná budova a Marie se v ní pohybovala jako ryba ve vodě. Zase jsem měl ten pocit, jako „osobní strážce mojí milované ruské kněžny“. Moc jí to slušelo jako vždy a nebyly jedny oči mužů ani žen, aby se na ni s obdivem nepodívaly. I já jsem sbíral drobký zájmu všech přihlížejících.

Mozart nezklamal a umělecký zážitek byl famózní. Marie mi moc děkovala a z opery byla zcela nadšená. Na radu pana hoteliéra jsme prošli Vídeň křížem krážem a nakonec si od něj nechali doporučit hotýlek v Salzburgu, kam jsme na závěr pobytu přejeli vlakem.

Město se nám moc líbilo a i pobyt tam byl kouzelný. Nad městem se vypínal ohromný hrad, který nám tak trochu připomínal Prahu. Ve městě jsme prošli všechny kostely a hlavně velkou katedrálu, která se snad dala srovnat jen s chrámem sv. Víta na pražském Hradě.

Jen jsem pořád počítal a nějak mi to nevycházelo na zpáteční vlak. Když moje milá viděla moje zoufalé oči, tak s úsměvem sáhla do kabelky a vytáhla svou rezervu pět set korun, které nás zachránily, a my mohli prožít i zbytek svatební cesty v klidu a pohodě.

Salzburg